

ΕΤΟΣ 73ον

2 Φεβρουαρίου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (3740)

Η ΑΡΧΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀπό τήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή προέρχεται τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Ἐδῶ περιγράφεται ἡ πληρότητα τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Κυρίου, πού ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν ἰουδαϊκὴ ἀρχιερωσύνη. Ἐκείνη ἦταν ἀτελής καὶ λειτουργοῦσε ὡς χειραγωγὸς τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Μεσσία. Προτύπωνε τὴν ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι τέλεια καὶ λυτρωτικὴ. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι κατὰ πάντα τέλειος, γι' αὐτὸ κάθισε στὰ δεξιὰ τῆς μεγαλοσύνης τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, τὰ ὁποία ἔστησε ὁ Ἴδιος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

Ἀποστολικὴ διαδοχὴ

Ὁ Χριστὸς παρέδωσε τὴν Ἀρχιερωσύνη Του στοὺς Ἀποστόλους κι ἐκεῖνοι στοὺς διαδόχους τους Κληρικούς, σχηματίζοντας τὴν ἀδιάσπαστη ἀλυσίδα τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, πού συνιστᾶ καὶ τὸ κριτήριό τῆς κανονικότητος τῶν Κληρικῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ Χριστὸς γνῶριζε ὅτι, παραδίδοντας τὸ χάρισμα τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ τῆς Ἱερωσύνης στοὺς ἀνθρώπους, τὸ παρέδιδε σὲ πρόσωπα ἀδύναμα καὶ ἀτελή, μέ ροπή πρὸς τὴν ἁμαρτία. Τοῦτο, ὅμως, ἐπ' οὐδενὶ ναρκοθέτησε καὶ ὑπονόμευσε τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμον, καθότι τίς ἀτέλειες καὶ τίς ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων καλύπτουν πάντοτε καὶ συμπληρώνουν τὸ ἔλεος καὶ οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Παρὰ ταῦτα, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοὶ ὀφείλουν νὰ κοπιᾶζουν καὶ νὰ ἀναλίσκονται, προκειμένου νὰ μορφοποιοῦν μέσα τους τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ.

Σύζευξη ἀγιότητος καὶ συγχωρητικότητος

Τὸ πρῶτο χαρακτηριστικὸ εἶναι ἡ ἀγιότητα. Εἶναι μία δυναμικὴ προοπτικὴ, γιὰ τὴν ὁποία εἶναι πλασμένος ὁ κάθε Χριστιανός, πόσον μᾶλλον ὁ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Εβρ. ζ' 7-17)

Ἡ παλαιά καί ἡ νέα ἱερωσύνη

Ἀδελφοί, χωρὶς πάσης ἀντιλογίας τὸ ἕλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται. Καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν, ἐκεῖ δὲ μαρτυρούμενος ὅτι ζῆ. Καὶ ὡς ἔπος εἶπεῖν, διὰ Ἀβραὰμ καὶ Λευὶ ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτῳται· ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὄσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν ὅτε συνήνητησεν αὐτῶ ὁ Μελχισεδέκ. Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο· τίς ἔτι χρεῖα «κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι; Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμον μετὰθεσις γίνεται. Ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἐτέρας μετέσχικεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχικε τῶ θυσιαστηρίῳ. Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωϋσῆς ἐλάλησε. Καὶ περισσότερον ἔτι κατάδηλόν ἐστιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδέκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος, ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου· μαρτυρεῖ γὰρ «Ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ».

Κληρικός. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πάλης μετὰ τὸν ἕσω ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ μετὰ τίς δυνάμεις τοῦ κόσμου, πού ἀγωνίζονται νὰ παρασύρουν τοὺς ἀνθρώπους ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγιαστικὴ καὶ σωτηριώδη μάνδρα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κληρικός, γιὰ νὰ γίνεται πηγὴ ἀγιασμοῦ γιὰ τὸν λαό, ὀφείλει πρῶτα νὰ ἀγιάζεται ὁ ἴδιος, νὰ εἶναι «ἐπιστολὴ Χριστοῦ γραμμμένη ὄχι μετὰ μελάνι, ἀλλὰ μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. 3,3).

Τὸ ἐπόμενο χαρακτηριστικὸ τοῦ Κληρικοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀκακία τοῦ Κυρίου. Ὁ Κληρικός ὀφείλει νὰ μὴ σκέπτεται ποτέ τὸ κακό, γιατί μόνον ἔτσι θὰ ἐνεργεῖ τὸ καλό. Ὁφείλει νὰ ἀπορρίπτει λογισμοὺς ἀρνητικούς, γιὰ πρόσωπα καὶ γεγονότα, πού θὰ σκληρύνουν τὸν χαρακτήρα του καὶ θὰ προκαλέσουν μέσα του τάσεις μίσους, κατάκρισης ἢ ἐκδικητικότητας. Ἔτσι, θὰ γίνεται πάντοτε φορέας εἰρήνης καὶ συμφιλίωσης. Θὰ γίνεται μιμητὴς τῶν Ἁγίων, πού λειτουργοῦν διαρκῶς μετὰ γνώμονα τὴν ἀγάπη, τὴν ἀνεκτικότητα, τὴν ὑπομονή καὶ τὴ συγχωρητικότητα, ἔστω κι ἂν ἀδικοῦνται καὶ συκοφαντοῦνται.

Ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία

Τὸ τρίτο χαρακτηριστικὸ τῶν Κληρικῶν πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἁμαρτίας. Γνωρίζουμε ὅτι καὶ οἱ Κληρικοί δὲν μποροῦν ν' ἀποφύγουν τίς πτώσεις καὶ τίς ἁμαρτίες πρὸς τίς ὁποῖες ρέπουν ὅλοι οἱ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, εἶναι ἀδιαμφισβήτητο ὅτι τό κατώτερο εὐλογεῖται ἀπό τό ἀνώτερο. Καί στή μέν περίπτωση τῶν ἱερέων τῆς φυλῆς τοῦ Λευὶ παίρνουν ὑποχρεωτικά τό ἕνα δέκατο τῶν ὑπαρχόντων ἄνθρωποι πού πεθαίνουν, ἐνῶ στήν περίπτωση τοῦ Μελχισεδέκ τό δέκατο τό πῆρε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μέ τή διαβεβαίωση τῆς Γραφῆς, ἐξακολουθεῖ νά ζεῖ. Μέ ἄλλα λόγια δηλαδή, χάρι στον Ἀβραάμ, τό δέκατο τῶν ὑπαρχόντων τό πλήρωσε καί ὁ Λευὶ, ὁ ὁποῖος εἰσπράττει ὑποχρεωτικά τό δέκατο ἀπό ὅλους τούς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, δεδομένου ὅτι ἦταν ἀκόμη στήν ὁσφύ (ὅπου τό ἀνδρικό σπέρμα) τοῦ πατέρα του Ἀβραάμ, ὅταν τόν συνάντησε ὁ Μελχισεδέκ. Ἐάν λοιπόν ἦταν δυνατή ἡ σωτηρία μέσω τῆς λευιτικῆς ἱερωσύνης – γιατί στή βάση αὐτῆς τῆς ἱερωσύνης ἔγινε ὁ νόμος γιά τόν λαό–, γιατί ἦταν ἀνάγκη νά ἐμφανιστεῖ καί ἄλλος ἱερέας, πού νά λέγεται «κατά τήν τάξη Μελχισεδέκ», καί ὄχι κατά τήν τάξη Ἀαρών; Γιατί, ἂν ἀλλάξει ἡ ἱερωσύνη, κατ' ἀνάγκη ἀλλάζει καί ὁ νόμος. Γιατί ἐκεῖνος, γιά τόν ὁποῖο λέγονται αὐτά, ἀνῆκε σέ ἄλλη φυλή, ἀπό τήν ὁποία κανεῖς δέν ὑπηρέτησε στό θυσιαστήριο. Εἶναι αὐταπόδεικτο ὅτι ὁ Κύριός μας (Ἰησοῦς) προῆλθε ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰούδα, στήν ὁποία φυλή ὁ Μωυσῆς δέν ἔδωσε καμία ἐντολή γιά τήν ἱερωσύνη. Καί ἡ ἀντικατάσταση τῆς ἱερωσύνης καί τοῦ νόμου εἶναι ἀκόμα περισσότερο φανερή, ἐφόσον ὁ ἄλλος ἱερέας πού ἐμφανίζεται μοιάζει μέ τόν Μελχισεδέκ, καί ὁ ὁποῖος δέν ἔγινε ἱερέας σύμφωνα μέ τή φυσική διαδοχή, ὅπως ὄριζε ὁ νόμος, ἀλλά σύμφωνα μέ τή δύναμη τῆς ἀτελείωτης ζωῆς του. Τό διακηρύσσει, ἄλλωστε, καί ἡ Γραφή, ὅτι: «Ἐσὺ εἶσαι ἱερέας αἰώνιος κατά τήν τάξη Μελχισεδέκ».

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἄνθρωποι. Τό ζητούμενο, ὅμως, εἶναι ὁ ἀγώνας κατά τῆς ἀμαρτίας, ὥστε αὐτή νά μήν παγιωθεῖ, ἀλλά νά ἐκριζωθεῖ ἀπό τήν ψυχή. Αὐτός ὁ ἀγώνας, πού ἰσχύει γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, γίνεται μέ τό ἔλεος καί τήν ἐνίσχυση τοῦ Θεοῦ καί μόνο μέσα στό Μυστήριο τῆς Μετανοίας καί ἱεράς Ἐξομολογήσεως. Αὐτό εἶναι τό καθαρτήριο πῦρ, πού μπορεῖ νά ἀνανεώσει τίς πνευματικές δυνάμεις, νά χαριτώσει τόν Κληρικό καί νά τόν καταστήσει ἰκανό νά συνεχίζει τό ἔργο τῆς διαποίμανσης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τά ὡς ἄνω χαρακτηριστικά, πού ὀφείλουν νά διακρίνουν τούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο κι ἂν φαντάζουν αὐτονόητα, χρήζουν ἀγώνος διαρκoῦς καί ἐπίπονου, γιά νά γίνουν πραγματικότητα. Χρειάζονται τή βοήθεια καί τήν ἐνίσχυση τοῦ Θεοῦ, πρὸς τόν Ὅποιο πρέπει νά εἶναι διαρκῶς στραμμένος ὁ Κληρικός. Χρειάζονται, ὅμως καί τή δική σας ἀγάπη, ἀνοχή καί, κυρίως, προσευχή. Εἶναι ἀλήθεια, πῶς οἱ ἀπαιτήσεις

2 Φεβρουαρίου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ήχος: βαρύς – Έωθ.: – – Απόστ.: Έβρ. ζ΄ 7-17 – Εύαγ.: Λουκ. β΄ 22-40.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 9 Φεβρουαρίου, Τελώνου καί Φαρισαίου.

Απόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15 – Εύαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 10-14.

σας από τούς Ποιμένες σας είναι πολλές· καί δικαίως. Μήν ξεχνάτε, όμως, ότι, όπως έσείς έχετε ανάγκη από τίς προσευχές τους, έτσι κι εκείνοι έχουν ανάγκη από τίς δικές σας προσευχές, σέ μεγαλύτερο, μάλιστα, βαθμό. Προσευχηθείτε, λοιπόν, γιά τόν Έπίσκοπο καί τούς Κληρικούς σας, όπως Κύριος ό Θεός τούς διαφυλάττει άκέραιους κατά πάντα, προκειμένου νά έργάζονται έπαξίως τό έργο του Χριστού γιά τή σωτηρία τών ανθρώπων. Άμήν!

Άρχιμ. Έ. Οίκ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ
ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ ΚΑΛΠΑΚΙΔΗ

ΧΑΙΡΟΙΣ ΠΑΝΤΕΥΛΟΓΗΤΗ ΜΑΡΙΑΜ

(Α΄ έκδ., σχήμα 17x24 έκατ., σελ. 696)

Συλλογή θεομητορικῶν όμιλιῶν τῶν έτῶν 2014-2024 στό Γενέσιον, τά Εισόδια, τόν Εύαγγελισμό, τούς Χαιρετισμούς τῆς Θεοτόκου, τήν Παναγία Σουμελά, τόν Άκάθιστο Ύμνο, στήν έορτή τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καί τῆς Άγίας Σκέπης, καθώς καί έορταστικῶν έγκυκλιῶν στόν Εύαγγελισμό καί τήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου. Πρόκειται γιά τήν τρίτη συλλογή κειμένων άφιερωμένων στήν Παναγία Θεοτόκο, άφοῦ προηγήθηκαν αὐτές τῶν δύο προηγούμενων δεκαετιῶν τῆς άρχιερατείας του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας (1994-2014) ὑπό τόν τίτλο «Ή πανύμνητε Μητηρ». Τήν έκδοση προλογίζουν ή ΑΘΠ, ό Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος καί ό Άρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καί πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆ Κυρίου», στόν Γ. Ναό Άγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», εβδομαδιαίό φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος». Ιασιού 1, 115 21 Αθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Αγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ιερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Έκ του Ὑπογραφείου τῆς Αποστολικῆς Διακονίας.

Η «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr